

gjorde en stram finanspolitik nødvendig. Han fandt det dog ønskeligt, om man nåede frem til en lempeligere direkte beskatning. Måske kunne hensynet til handelsbalancen og valutabalancen bedre varetages gennem bedre opsparingsregler, der opmuntrede til øgede investeringer, og også ændrede selskabsskatteregler og rimelige afskrivningsregler kunne være af betydning i denne henseende. Skulle de direkte skatter i den øjeblikkelige situation lempes, måtte der i midlertid skaffes dækning herfor gennem forbrugsbeskatningen. Meget kunne tale for en sådan ændring.

Heller ikke for *Niels Helveg Petersen* (RV) var der tvivl om, at der fortsat måtte føres en stram finanspolitik, og han kunne derfor tilslutte sig lovforslaget. I de kommende år forestod en vanskelig opgave. Man måtte fastholde et højt aktivitetsniveau, samtidig med at det måtte forhindres, at der udviklede sig et efterspørgselspres, der forøgede valuta- og betalingsbalancevanskelighederne. Han delte betænkelighederne over stigningen i skatterne, der kunne have alvorlige følger for arbejdslysten, men sådanne betænkeligheder måtte føre til, at man satte kraftigere ind på at beskære statens udgifter.

*Ømann* (SF) var enig i, at skattetrykket var for stort, og at opsparringen som følge heraf var gået tilbage. Han fandt imidlertid, at regeringen ved sin kvælningspolitik havde interesseret sig for ensidigt for importsiden af handelsbalancen. Man skulle hellere sætte stærkere ind på at øge eksporten. Kun på den måde kunne der skabes fremgang for samfundet. *Ømann* fandt ikke behovet for en stram finanspolitik så indlysende. Under hensyn til den ikke ubetydelige arbejdsledighed og til nedgangen i vareomsætningen kunne en vis lempelse være rigtig. Det var i øvrigt ikke rigtigt, at indkomstbeskatningen kun kunne lempes, hvis forbrugsbeskatningen sættes i vejret. Der var store reserver i indkomstbeskatningen, hvis man satte ind over for det store skattesnyderi.

*Sigsgaard* (VS) beklagede sig over, at det lovforslag om ændring af ligningsloven, som han havde fremsat, ikke var sat til behandling i tinget sammen med regeringens skattelovforslag. Disse forslag fra ham om mindre skat for små indtægter og højere skat for store indtægter, formuer og selskaber ville man ikke diskutere. Heller ikke skattesnyderiet ville tinget gøre noget ved, og det var, fordi folketinget efter hans mening først og fremmest varetog kapitalens interesser. Han var imod regeringens politik og kunne ikke tilslutte sig lovforslaget, når man ikke samtidig foretog de af ham foreslåede ændringer.

*Hanne Reintoft* (DK) mente, at der var en tendens til faldende beskæftigelse, og denne tendens måtte være afgørende for den økonomiske politik. Alligevel ville regeringen fastholde den stramme finanspolitik, der især ramte den dårligst stillede del af befolkningen. Skattesystemet måtte gøres mere retfærdigt, og for at opnå dette måtte momsens helt afskaffes og en ny skatteskala gennemføres.